

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcov **1/ X. I. T.**, bývajúceho v N.N., **2/ B. T.**, bývajúcej v N.N., zastúpených JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, advokátom v Bratislave, Šafárikovo námestie 2, proti žalovanému **Debt Collector, s.r.o.**, so sídlom v Nitre, Mostná 72, IČO: 36 748 919, zastúpenému JUDr. Petrou Lukáčovou, advokátkou advokátskej kancelárie JUDr. Lukáčová & partners, s.r.o, so sídlom v Nitre, Mostná 72, **o určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam nevzniklo, alternatívne, že zaniklo**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 9 C 133/2011, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 21. januára 2014, sp.zn. 9 Co 125/2014, takto

r o z h o d o l :

- I. Dovolanie **z a m i e t a .**
- II. Žalovaný a X. I. S., bývajúca v N.N., majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Nitre uznesením z 21. februára 2014 sp.zn. 9 Co 125/2014 zmenil uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 29. novembra 2013 č.k. 9 C 133/2011-390 tak, že pripustil, aby do konania na strane žalobcu vstúpila ako vedľajšia účastníčka X. I. S., narodená X, bytom v N.N.. Z obsahu spisu mal za preukázané, že žalobcovia sa svojou žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 28. júna 2011, domáhali určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam nevzniklo, alternatívne, že záložné právo k nehnuteľnostiam zaniklo. Svoju žalobu odôvodnili tým, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území C.C., zapísaných v katastri nehnuteľností vedenom Správou katastra X na liste vlastníctva č. X. ako pozemok parcela C parc. č. 249/5 – záhrady o výmere 3536 m², pozemok registra C parc. č. 254/2 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 146 m² a stavba – rod. dom so súp. č. 782, postavená na pozemku parc. č. 254/2, pričom na liste vlastníctva došlo k zapísaniu ťarchy, záložného práva v prospech žalovaného, ako aj boli zapísané poznámky týkajúce sa začatia výkonu záložného práva žalovaného a oznámenie o konaní oprávnenie nakladať s vyššie uvedenými nehnuteľnosťami, ako aj absentoval ich súhlas so zriadením záložného práva, ktorý vyžadoval zákon v zmysle § 151d ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného pred 1. januárom 2003. Mali za to, že záložné právo k nehnuteľnostiam nevzniklo, alternatívne že zaniklo, pretože zánikom spoločnosti

DONAU BAU spol. s r.o. podľa nich zanikli aj jej záväzky. V priebehu konania bol podaný na súd prvej inštancie návrh X. I. S. na jej vstup ako vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného. Svoj právny záujem na výsledku predmetného konania odôvodnila tým, že na Okresnom súde Nitra je vedené konanie pod sp.zn. 19C/155/2011 o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, na základe ktorej nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X. pre katastrálne územie C., pričom na liste vlastníctva sú stále ako vlastníci nehnuteľností zapísaní žalobcovia. K vykonaniu dobrovoľnej dražby došlo na základe ustanovení zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24. septembra 1992, ktorá je predmetom práve predmetného súdneho sporu sp.zn. 9 C/133/2011. Predmetom uvedených konaní je posúdenie skutočností, či bola dobrovoľná dražba uskutočnená platne, respektíve či záložné právo, na základe ktorého došlo k vykonaniu dobrovoľnej dražby vôbec vzniklo, resp. či nezaniklo. Keďže sa považovala za vlastníčku nehnuteľností a vlastníctvo k nim nadobudla udelením príklepu na dobrovoľnej dražbe, ktorá sa uskutočnila na základe ustanovení zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24. septembra 1992 a predmetom tohto konania je určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam vzniklo alebo zaniklo, bola toho názoru, že má právny záujem na výsledku predmetného sporu. Následne zo strany žalobcov boli súdu doručené námietky neprípustnosti vedľajšieho účastníka, na základe ktorých napadnutým uznesením súd rozhodol tak, že vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do konania považoval za neprípustný. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že konanie o určenie, že záložné právo nevzniklo, alternatívne, že zaniklo nemá vplyv na posúdenie vlastníctva k nehnuteľnostiam X. I. S..

2. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že bol splnený predpoklad prípustnosti vedľajšieho účastníctva spočívajúci v právnom záujme vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, nakoľko o právny záujem ide aj vtedy, ak vedľajší účastník má záujem na úspechu toho účastníka, ku ktorému pristúpil a rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté jeho právne postavenie, pričom nie je rozhodujúce, či toto dotknutie nastane v predmetnom alebo inom, naň nadväzujúcom konaní. Výsledok sporu o určenie, že záložné právo nevzniklo, alternatívne, že zaniklo sa dotkne právneho postavenia X. I. S. v inom súdnom konaní, a to v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, nakoľko X. I. S. sporné nehnuteľnosti nadobudla na základe dobrovoľnej dražby, ktorá sa uskutočnila na základe záložného práva, ktorého vznik, resp. zánik, je predmetom tohto konania. Vychádzajúc z toho, že X. I. S. mala právny záujem na výsledku sporu, nakoľko mala právny záujem na víťazstve žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že došlo k splneniu predpokladu na pripustenie vedľajšieho účastníka do konania, a preto uznesenie súdu prvej inštancie zmenil.
3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/, 2/ (ďalej aj „dovolatelia 1/, 2/“) dovolanie, ktorým žiadali napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a zamietnuť návrh X. S. na jej vstup do konania ako vedľajšej účastníčky. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku vyvodili z § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., a jeho dôvodnosť s poukazom na to, že odvolacieho konanie bolo zaťažené inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a tiež tým, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietali, že X. S. nepreukázala naliehavý svoj právny záujem, nakoľko je účastníčkou iného konania, a to o neplatnosti dobrovoľnej dražby. Na výsledku sporu o určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam nevzniklo preto nemá právny záujem v zmysle hmotného práva a nemá ani právny vzťah k žalovanému ako záložnému veriteľovi a žalobcom. Výsledok sporu v tomto konaní preto nebude mať dopad na hmotnoprávne postavenie

X. S.. V tomto zmysle poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 2/2009. Žalobcovia namietali nesprávny právny záver odvolacieho súdu v tom smere, že nie je rozhodujúce, či rozhodnutím vo veci dôjde k dotknutiu práv X. S. v predmetnom alebo inom konaní. Poukázali i na tú skutočnosť, že X. S. v inom súdnom konaní si uplatňuje aj proti žalovanému sumu 167 000 € titulom bezdôvodného obohatenia a náhrady škody, preto jej vstup do konania ako vedľajšieho účastníka považujú za účelový v snahe dosiahnuť formálny úspech na ich úkor. Ďalej namietali, že dovolací súd zmenil uzneseniu súdu prvej inštancie na základe iného právneho dôvodu a právneho názoru, čím žalobcom uprel právo vyjadriť sa k skutočnostiam uvádzaným odvolacím súdom v napadnutom uznesení, ako aj k vyjadreniu vedľajšej účastníčky k odvolaniu žalovaného, hoci z tohto vyjadrenia odvolací súd vychádzal, záverom poukázali i na tú skutočnosť, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko sa odvolací súd nevysporiadal so všetkými námietkami strán v konaní.

4. Žalovaný, ako aj X. S. sa k dovolaniu nevyjadrili.
5. Dovolanie žalobcov 1/, 2/ bolo podané pred 1. júlom 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.
6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP).
7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu.
8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.
9. Dovolanie proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p.
10. Dovolanie žalobcov smerujúce proti zmeňujúcemu uzneseniu bolo preto možné podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu.
11. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p.), aby ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej

istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

12. Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až d/ a g/ O.s.p. nenamietali a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.
13. Dovolatelia však namietali, že im v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať.
14. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval O.s.p.
15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd, dovolací súd“) vo svojich viacerých rozhodnutiach už uviedol, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).
16. Podľa názoru dovolateľov je rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené až do tej miery, že je nepreskúmateľné; v čom videli procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.
17. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).
18. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp.zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

19. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta uvedeného stanoviska.
20. Dovolatelia preto nedôvodne namietali, že im „nepreskúmateľnosťou“ uznesenia odvolacieho súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať.
21. Ak žalobcovia namietali, že im bolo odňatá možnosť konať pred súdom tým, že im nebolo doručené vyjadrenie X. S. k odvolaniu žalovaného, dovolací súd poukazuje na to, že aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania (III. ÚS 402/2008). Z toho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd popri rovnosti účastníkov konania musí totiž zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka konania oboznámiť sa s vyjadrením druhej strany by mohol v praxi znamenať neustály (neprestajne sa opakujúci a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 238/2014 z 13. augusta 2015).
22. Dovolateľom bolo doručené odvolanie žalovaného a títo využili právo sa k tomuto podaniu písomne vyjadriť (č.l. 401 spisu).
23. Dovolací súd preto nepovažoval skutočnosť, (vzhľadom i na obsah napadnutého uznesenia, ktorým sa nerozhodovalo o veci samej), že nebolo doručené žalobcom vyjadrenie X. S. k odvolaniu žalovaného, za porušenie ich procesných práv.
24. Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú ani argumentáciu žalobcov, ktorou namietali, že dovolací súd zmenil uzneseniu súdu prvej inštancie na základe iného právneho dôvodu

- a právneho názoru, čím žalobcom uprel právo vyjadriť sa k skutočnostiam uvádzaným odvolacím súdom.
25. Odvolací súd vo svojom zmeňujúcom uznesení podal výklad tých istých ustanovení (§ 93 ods. 1 O.s.p.) ako súd prvej inštancie, pričom však jeho právny názor na dôvodnosť návrhu bol iný. Takýmto postupom, priamo vyplývajúcim zo zákona (§ 220 O.s.p.) nemohol svoje konanie zaťažiť vadou v zmysle § 237 O.s.p.
 26. Dovolací súd ďalej nezistil, že v konaní došlo k „inej vade“ majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Za „inú vadu“ (v § 237 O.s.p. neuvedenú) sa v doterajšej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovalo najmä porušenie ustanovení o dokazovaní napríklad tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy. Vadu tejto povahy zakladalo aj porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napríklad osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p.). Zo spisu nevyplýva, že by došlo k vade takejto povahy.
 27. Za „inú procesnú vadu“, ako už bolo uvedené vyššie, bolo dávnejšou judikatúrou (R 111/1998) a tiež stanoviskom R 2/2016 považované aj nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia.
 28. V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, vysvetlil, čoho sa žalobcovia domáhali, čo uvádzala X. S., čím žalobcovia a žalovaný argumentovali v odvolacom konaní. Odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.
 29. Najvyšší súd vzhľadom na to dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).
 30. Dovolací súd následne pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu uplatneného žalobcami (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) ktorými poukazovali na nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.
 31. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.
 32. Dovolací súd poznamenáva, že inštitút vedľajšieho účastníka, v tom obsahu, ako bol riešený v predmetnom konaní, už nebol prebratý do účinného procesného predpisu, ale

- nahradený intervientom, ktorý na seba viaže iné procesné postupy a povinnosti (§ 81 a nasl. CSP).
33. Vychádzajúc pri meritórnom prieskume dovolania žalobcov, z odpovedi na ich námietku o nesprávnom právnom posúdení pripustenia vstupu X. S. do konania, dovolací súd uvádza nasledovné.
 34. Podľa § 93 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného do 30. júna 2016) sa ako vedľajší účastník mohol popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.
 35. Procesnou podmienkou účasti vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní bol kvalifikovaný právny záujem na úspechu účastníka, ku ktorému sa pripojil (§ 93 ods. 1 O.s.p.). Takýto záujem mal ten, právne postavenie ktorého by bolo rozhodnutím súdu priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené. Vždy však bolo potrebné, aby sa jeho záujem na úspechu jedného z účastníkov sporu opieral o jeho určité konkrétne právo, či právny vzťah k niektorému účastníkovi. Na to, aby vedľajší účastník mohol svoju procesnú úlohu reálne a účinne vykonávať Občiansky súdny poriadok mu v § 93 ods. 4 prvá veta priznával procesné práva, ktoré boli zásadne rovnaké ako procesné práva účastníka, na strane ktorého v konaní vystupoval.
 36. V predmetnej veci X. S., o ktorej vedľajšom účastníctve právoplatne rozhodol odvolací súd v svojom zmeňujúcom uznesení, mala právny záujem, ako vlastníčka nehnuteľností, ktorou sa stala na základe dobrovoľnej dražby (v čase rozhodovania dovolacieho súdu bolo už právoplatne ukončené konanie sp.zn. 19 C 155/2011, vedené na Okresnom súde Nitra o neplatnosť dražby k nehnuteľnostiam, ku ktorým sa vedie i predmetné konania o určenie, či záložné právo vzniklo alt. zaniklo, a to tak, že návrh žalobcov bol zamietnutý, pozn. dovolacieho súdu) na výsledku sporu o určenie či k nehnuteľnostiam, ktorých sa stala vlastníčkou, vzniklo záložné právo alebo zaniklo. Nepochybne o právny záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), takýmto právom je i nerušený výkon vlastníckeho práva.
 37. Dovolací súd preto za vecne správny považoval záver odvolacieho súdu, že X. S. mala právny záujem na vstup do konania ako vedľajší účastník v zmysle v tom čase platného a účinného procesného predpisu, podľa ktorého boli splnené predpoklady na takéto rozhodnutie odvolacieho súdu.
 38. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobcovia v dovolaní nepodložene uplatnili dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Vzhľadom na to dovolanie žalobcov zamietol ako neopodstatnené (§ 448 CSP).
 39. Dovolací súd o nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 452 ods. 1 CSP v spojení s 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.
 40. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.

JUDr. Marián Sluk, PhD, v.r.

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová